

GÖKTABUT

“göktabut’un başında bekleyenlere”

yüzümde berkitilmiş bir hüzün yatağı
kireç tutmaz evlere dönüştürüyor beni
içimde kervan geçmez çölleri kaybettiğimde
kuru rüyalar gördürdü bana bu karanlıklar

Allah’ım kaybettirme bana beni, dedim
bırak ki rüyanda kalayım azıcık senin...

biliyorum kuyuya yatırılmış balçıklar
yüzüme yansımış bir hüznü barındırıyorlar

gel ve gir uykuma bir gece vakti
mutlu hüzün yan yana otursun ağzımda
elimde dönüştüremediğim aynalar var
çözölsün hiç bilmediğim çürüklerim
yüzüme bakmaktan korkma,
ıslanınca geçer elbet bir gün.

Zeki Altın